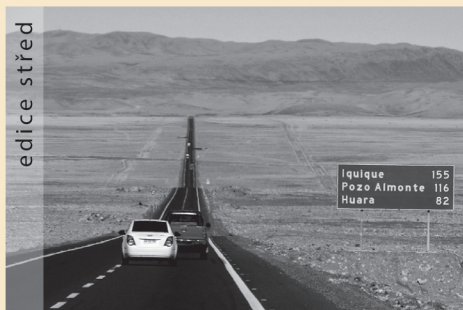

Diego Zúñiga

Mlha nad
Iquique

PROSTOR

EDICE
stred
•

Diego Zúñiga
Mlhá nad Iquique

PROSTOR

Diego Zúñiga
Mlha nad Iquique

přeložila Ester Povýšilová

PROSTOR | PRAHA | 2019

Copyright © Diego Zúñiga, 2009
c/o Indent Literary Agency
www.indentagency.com

Czech edition © PROSTOR, 2019
Translation © Ester Povýšilová, 2019
Afterword © Anežka Charvátová, 2019

ISBN 978-80-7260-416-6

Kniha vychází v rámci volné mezinakladatelské
ediční řady „LA Literatura“.

Knihu finančně podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky.

*Pro Lorenu Amarovou,
ze všech důvodů*

„Tady máš příběh jedné rodiny,“ řekl Bobby.
„Příběh všech,“ odpověděl jsem.
Věčný příběh.

RICHARD FORD

Tátovo první auto byl Ford Fairplane z roku 1971, dal mu ho můj děda k patnáctým narozeninám.

Druhé byla Honda Accord z roku 1985, měla olivěnou barvu.

Třetí bylo tmavěmodré BMW 850i z roku 1990, kterým zabil mého strýce Nena.

Čtvrté je pick-up Ford Ranger kouřové barvy, v němž právě projíždíme pouští Atacama.

Rodiče se rozvedli, když mi byly čtyři roky. Teď je mi dvacet. Bydlím s mamkou v Santiagu. On zůstal v Iquique se svou novou rodinou. Občas se vídáme, když jede na služební cestu. Nakupujeme spolu oblečení nebo chce, abych mu společně s jeho novou ženou pomohl vyzvednout nějaké krabice. Já si sednu do auta, nasadím si sluchátka, zapnu mp3 a jedu s ním.

Ted' říká, že musíme jet do města Tacna, protože jinak bych mohl přijít o zuby, zná prý jednu zubařku, která mi je pomůže zachránit. Vysvětluje mi to a jeho desetiletý syn se v zadní části pick-upu řehtá a říká něco, čemu nerozumím. Směje se a tátova žena mu říká: Eduardito, buď tiše, ale on se pořád směje.

Mamka přišla o všechny zuby. Musela si pořídit protézu. Občas jde do kuchyně, otevře šuplík, ve kterém schovává speciální krém, obrátí se a upraví si horní protézu. Já pozoruju odraz její tváře v okně a nic neříkám. Pak se znovu otočí ke mně a horní protézu už má nasazenou správně. Spodní protézu nepoužívá. Prý ji to bolí tak, že ani nemůže spát.

Tátova žena se jmenuje Nancy. Mamka říká, že šlapala chodník, a tak se seznámila s tátou. Občas mám chuť se jí na to zeptat. Teď když se na ni dívám ve zpětném zrcátku, zatímco mi nabízí kelímek s limonádou, přemýšlím, že bych se jí na to mohl zeptat. Říct jí, jestli je pravda, že šlapala chodník. Podívám se na ni. Ona se usměje. Ukáže mi svůj perfektní úsměv a já zavrtím hlavou. Pak si nasadím sluchátka a odvrátím pohled na dálnici.

Před odjezdem mi mamka dala seznam věcí, které si mám koupit: bundu, kalhoty, tenisky, košile, trenky a ponožky. Řekla mi, že mám po tátovi chtít všechno značkové, aby oblečení vydrželo celý rok. Zdůraznila to. A když jsem jí pak volal z Coquimba, kde jsme přespávali, zopakovala mi, ať mu nezapomenu říct, že mi to má všechno koupit. A já jí to odkýval, přitom jsem sám sebe viděl v nákupním centru v Iquique, jak si kupuju, co mi zrovna přijde pod ruku, a u toho se ptám táty, jestli by mi nemohl koupit tuhle mikinu a jestli by mi nemohl koupit tamtu košili, a poslouchám, že ne, protože je moc drahá, ať si raději najdu jinou. Jak pak stojím v kabinkách a snažím se na sebe narvat trička ve slevě, jak propočítávám, že když po návratu do Santiaga zhubnu, tak by mi mohly sedět tyhle kalhoty v akci dvoje za cenu jedněch.

Tátův syn se jmenuje Elías. Tak mi ho představila babička, všichni mu ale říkají Eduardito. Narodil se, když mi bylo deset. Mamka říká, že to není syn mého táty, že se jeho žena zapletla s jiným. Někdo jí to povídal a ona tomu věří, protože se ten kluk podobá jen své matce, mému tátovi ne. Pozoruju ho v postranním zrcátku, jak si hraje na čemsi, co mu dal táta k Vánocům, vypadá to jako gameboy, a říkám si, že je to pravda, mému tátovi se nepodobá.

Ode dne, kdy jsme se přistěhovali do Santiaga, nechtěla mamka dál pracovat. Už nikdy nevyšla na ulici. Jen první týden v měsíci chodíme nakoupit. Můj děda jí posílá peníze a ona mě vždycky prosí, abych šel s ní. A tak jdeme a ona nakoupí věci na celý měsíc a taky si koupí barvu na vlasy, i když si nikdy není jistá, která jí sluší nejvíc, a tak se mě ptá na názor, já se koukám na krabičky a nechápu rozdíl mezi popelavě plavou a matně plavou. Podívám se na ženu na obrázku, pak na mamku a řeknu jí, co si myslím. Někdy na mě dá, ale většinou si vybere pravý opak, vyjde z uličky s barvami a pokračuje v nákupu.

Táta říká, že už jsme blízko Antofagasty. Vysvětluje mi, že člověk musí mít k poušti a k dálnici respekt, ne každý umí takovou cestu odřídit. Přikývnu a vyndám si jedno sluchátko. Otočím hlavu, podívám se na něj a on mi říká, že jednou mě naučí řídit, není to prý nic těžkého. Znovu přikývnu. On pak položí svou pravou ruku na mé stehno a řekne, že bych měl trochu zhubnout, že když nezhubnu, může se mi něco stát. Odvrátím se a nasadím si sluchátko.